

מסורת הש"ס

(א) ביק קד: (ב) ביק קל: יצמות סו. חילין קלא: (ג) ויצמות עד: ספ: סו: (ד) [שם סו: (ה) ב"ב ל: קדוש על: גיטין ט: (ו) כ"ג: אלוה: (ז) מ"י כ"י, (ח) (תמיהה י:), (ט) ויע"ב ע"פ ר' אביי ל:.

הנהרות מורג' רגושבורג

א] נ"ב האמר ר' יוחנן דברי הכל אין ערער פחות מששים. ע"י חוס ד"ה האמר ומתוך שרין נחלתן פ"א ע"פ ר"ה וקפ"א ל:.

מוסף רש"י

והטבילונו. מפני שקמה מיעוט מטפה נאשפות ושרצים מו"יין ס: לערב. לזרין הערב שמש: והחולק כ"ד. ק"א ס"ד של פי כ"ד הקבוע בעיר היו חולקין לו מרומה בבית הגרנות ולקמה פריך אי כ"ד לא היו חוקה היכא הו"א חוקה: כסר דקנסינו עורא. ללוי' דלא יתנו להו כדלמרי' ציבמות כ"פ' י"ש מותרות וק"פ (ס:): לוי דלאו לוי הוא. כלומר בלי ליכא לנספוקי דהא אביו הו"א: למ"ד ר' פלוגתא היא ציבמות (ס:): כנס' אביו כו' אינה חוקה. להשיגית מעלויו קול הו"א על אמו שהיא גרושה והוא הלל: פשיטא. דהא אפי' הוא הלל וירש את אביו: רבן שמעון סייעו רבי אליעזר. דהא דלוי נמקום שיש עוררין לא אמר רבן שמעון לדיהו מד נאמן וכי אמר מעלין נמקום שאין עוררין קאמר: דר"א סבר ערער חד. הו"א ערער ואין אחד נאמן עליו להכשירו: ונפק עליה קלא. קול בעלמא ולא עדות: ואסתייהו. מן הכהונה עד שיבדקו את הדבר שמעלה הוא לכהונה: ואסקיניה

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות כו.

עין משפט נר מצוה

צד א מ"י פ"כ מהל' אטורי כ"ה הל' י"ד סמ"ג לזין קב"ב ע"ש"פ אש"פ סת"ג כ"פ ע"פ: צד ב מ"י פ"ו מהל' מרומות הל' א סמ"ג לזין רכ"ד: צד ג מ"י פ"א מהל' משער הל' ד: צד ד מ"י פ"כ מהל' אטורי כ"ה הל' (טו) טו ע"ש"פ אש"פ סת"ג כ"פ ע"פ: צד ה מ"י ע"ש הל' י"ז:

תוספות ר"ד

רש"י ג' אומר וכו' רש"י הו"א ח"ק פ"י ר"א שאין ליכר שבמקום עוררין קאמר רש"י דמעלין לכהונה ה"א ע"י אחד אלא במקום שאין עוררין ה"ק נמי ר"א. ואסקי רב אשי דבמערותין לעדות קסיפלו ובמקום שיש עוררין. והבא במאי עסקין במחוק לן באבוא דהאי רבין הוא. ונפק עלי' נקלא רבן גרושה וכן חלוצה הוא ואחתייה. פ"י ע"י שבודוק הקול אם הוא אמת אם לאו ואתא ע"ד אחד ואמר ידענא ביה

במס"ח לפי תומו. ור"ת ומנ"ל דהכי הוא דלמא ר' היא העלה נן על פי אביו נמסיה לפי תומו ורבי העלה אה ע"פ אחיו אפי' בלא מסיה ור"י דמסתמא דנמיה דקמתי כברייתא מילתא דרבי עשה רבי מעשה ועוד דאי אפשר דרבי העלה אה ע"פ אחיו ללוי' אפילו בלא מסיה

דהתם אין שייך לומר שצדו להאכילו מעשר למ"ד מעשר ראשון מותר לר"ס: מביית הספר. נקט שלא לומר שהוא עמד כדלמרי בסוף פירוקן (לקמן דף סח:). א"ן בחד דקנסיהו עורא. ולר"ע דקודס קנסא הו"א דוקא ללוי נמר קנסא אף לכהנים אבל לר"א נן עוריה דמקמי קנסא הו"א אף לכהן נמר קנסא הו"א דוקא והא דמעשר ראשון חוקה לכהונה אמ"א כ"י אלעזר נן עוריה ולא כ"י"ע ויש שמחוקין אין ומפרשים דהא דקאמר נמר דקנסיהו עורא הו"א אפי' לר"ע דנמר קנסא הו"א לר"ע לכהן דוקא והו"א כמו אלף ושינוש הוא צידס דהא נכמה מקומות מוכיח דמעשר ראשון ללוי אף נמר קנסא דמתן כ"פ כל הגט (גיטין דף ל:). המלוה מעות את הטהן ואת הלוי להיות מפרש עליהן כו' לוי התם נגמרא ישראל שאמר ללוי כן כור מעשר לאבין צדי וכו' הורוע (חילין קלא: וספ) פריך מעשר ראשון ללוי הוא וכן נכמה מקומות והיינו כ"י"ע ועוד דלמ"ד קנסא לעניים הו"א הו"א חוקה לכהונה דלאכילא דר"ע פליגי דוקא לכהן ור"א פליגי כנו קודס קנסא דלא קנסס עורא שהרי עלו ולמ"ד קנסא לעניים משמע התם דוקא לעניים ולא לכהנים עשירים אפי' בימי תומאה דלית ליה דבימי תומאה עניים הו"א ועניים דהתם אין לפרש עניי לייס דוקא ולא עניי

ישראל וכהנים דל"כ נשכרו עניי לייס נמה שלא עלו ועוד דמשמע התם אילו הו"א כהנים בימי תומאה עניים לר"ע הו"א שקלי ע"א"ג לענין חלוקת מעשר הו"א כ"שחל דללוי ולא לכהן קאמר אלף לעניים בין עניי לייס ולמ"ד מעשר ראשון מותר לר"ס שקלי אפילו עניי ישראל אבל למ"ד אסור לר"ס אין נראה שיתן לעניי ישראל כדי למוכרו דמילתא דאחי לדי תקלה לא אתקינו רבנן דליכא לתיישב דלמא אחי למיכיליה (כדלמרי נכסמן לא מיבעיא לר"מ דלמרי אסור לר"ס כו') ולר"ע לא הפקיע עורא את הלויים מכל וכל להשוותן לישראל וכהנים שלא יטלו עשירים לייס אלף עניי לייס נמיה עניות אלף ללייסי בין עניים בין עשירים היו חולקין לפ"ה כדמוכח בכל הגוה שבחלטי שהיו נטלין נמיה חרות ליות ועוד דר"ג נספיהו שנתן מעשר ראשון לר' יהושע בן נחיה (ומשך שני עניות נתן לו ומה שלא נתן לו מעשר עניי לפי שהיו לו מתאים וזו דלית נטל כמעשר עניי דמתן נמיה פאה (פ"ח מ"ח) אבל מעשר ראשון יטול אפי' יש לו מתאים וזו דהא איכא למ"ד דאפי' כהנים עשירים בימי תומאה עניים יניחו ועוד דלא רחא ליתן כל מתנווחי לעניי אחד: ב"ר דקנסיהו עורא. לא אשכחן כדרי' דקנסיהו רק מנינו בעורא (תמיהה י) והיה הכהן בן אהרן בן הלויים בעשר הלויים אפי' קנסא למימר דה"ק כשיבאו הלויים לחלוק בבית הגרנות יבאו הכהנים עמהם ומיחו לר"א בן עוריה דנמר קנסא דוקא לכהן לא משמע מהאי קרא דליכא למימר עם הלויים דקאמר קרא היינו לקבל מהם מעשר ראשון משלהם דהא משלהם לא קנסס עורא כדמוכח בספר הורוע (חילין קלא:): ו"ל דלר"א בן עוריה לא נמנעו הלויים מכל וכל מליקן לבית הגרנות לחלוק כמעשר כדלמרי כסמון דלמא אקרי ויהיב ליה כל שכן בימי עורא שדמיון לא פשט הקנס שהיו הולכים בבית הגרנות ולקן נאמר שילבו הכהנים עם הלויים ולמ"ד קנסא לעניים הא דמתיב והיה הכהן היינו נכחן עני ומשום דכהנים עניים שכימו עפי לפי שאין כל קך עסקינן במלכא אלף בעבודת בית המקדש וגם אין להם קרקעות נקט כהן ויה"ה עניי ישראל למ"ד מעשר ראשון מותר לר"ס וה"ר יוסף פירש מדמתיב (במלכא ג) הביאו את כל המעשר אל בית האוצר דבית האוצר היה לשכס שתיקן עורא לתת שם מרומת הכהנים כדמתיב בעורא (תמיהה י) וכיון שאומר להביא שם המעשר א"כ של כהנים הוא וקיימא לן (מגילה דף טו.) דמלכא זה עורא ולמ"ד לעניים נקט אל בית האוצר משום דכהנים עניים שכימו עפי כדפירשית אי נמי אל בית האוצר לא ליתן לכהנים אלף לחלק לעניים וה"ר אלחנן הקשה דכסוף עורא (ס) משמע שהמעשר היה ללייסי דמתיב ואדע כי מניות הלויים לא נמנה (להם) ויכרחו איש לשדוהו הלויים והמשוררים כו' משמע שהלויים והמשוררים היו חולקים וז"ל לומר דזה היה מקמי דקנסיהו עורא אף קראי לא מוכחי הכי: והאמר רבי יוחנן דברי הב"א אין ערער ב"ר. נראה לר"י דר' יוחנן עיקר דבריו על משנתו ולהכי לא קא מניח הבא ה"מ היכא דלמא חוקה דכשרות כו' דמתיב בספר עשרה יוחסין (קדושין דף ע"ג:) ואם תאמר והואיל ואמתני' קאי הכי פריך מניח הו"א וצפרק דגיטין (דף ע"ג.) גבי גט דלמא הא דקאמר ר' יוחנן דלא מהני ערער דחד היכא דליכא עד אחד דמכשר דקמי מעלין לכהונה על פי עד אחד ויש לומר דהש"ס ידע דר' יוחנן אמסקנא דיבר דתחלה היה קול ואח"כ נא עד אחד להכשיר והקול כחלק דליתניהו דמי שהרי העד גרוע מן הקול אי לאו משום חוקה דמסייע ליה לנטל הקול שמהי הקול פוסל והעד אינו פוסל לרבי יוחנן (ס): א"ן ערער פחות מששים. לאפוקי חד דלא הו"א ערער אבל קול נמי פוסל במילה בתרומה קודם שגא העד המכשיר: ואת"ל עד אחד ואמר ידענא ביה דבהן הוא. לא נע"י למימר דפליגי א"פ מעלין ק"פ עד אחד כשהקול פוסל דפשיטא ליה להש"ס דלא פסיל קול לר"ע כיון דליכא עד וחוקה ועוד דקול לא הו"א קרי עוררין: ואסקיניה